

„Annyira beleszédültem, a szívem megáll.
Ez a romkom abszolút tökély!”

– Love & Lavender Book Review

TWO wedding CRASHERS

két potyázó, egy esküvő

*fine
selection*

MEGHAN QUINN

USA TODAY BESTSELLERSZERZŐ

MEGHAN QUINN

TWO *wedding* CRASHERS

két potyázó, egy esküvő

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2025

Prológus

BECK

— **Ö**reg, el kell jönnöd, ez lesz az évszázad bulija!
Chris belekortyol a sörébe, és a háta mögötti korlátra könyökölve figyeli a táncparkettet. A számhoz emelem a vizes poharat, majd így felelek:

– Ez mind szép és jó, csakhogynem hívtak meg.

– Na és, mit számít az!

– Chris! – nézek rá jelentőségteljesen. – Ez egy esküvő. Nem születésnapi buli vagy céges parti, ahova büntetlenül belóghatok. Az esküvőn ülésrend van meg nyomtatott meghívó.

– Túlagyalogod! Csak leülsz a bárpulthoz, és csipegetsz mások tányérjáról, amikor senki nem néz oda. Amúgy szerintem svédasztal lesz, szóval csak fogsz egy tányért, és jól bekajálsz a végében.

– Bármennyire is csábító gondolat, hogy egy piszoár szomszédságában fogyasszam el az esküvői vacsorát, de inkább kihagyom...

A zene a gyors ütemű salsáról lassú, andalító dallamra vált. A párok a táncparketten azonnal felveszik a ritmust, és lassan, kecsesen ringatózni kezdenek. Basszus, mit nem adnék, ha én is ott lehetnék

a parketten! De kicsit furán venné ki magát, ha pasiként egyedül ropnám egy szexi dalra, szóval inkább itt maradok a haverom, Chris mellett, aki a *Vakkóstoló* kulisszái mögött dolgozik. Ő volt az, aki összerakta a profilomat fél éve, és azóta is azzal nyaggat, hogy tegyek még egy próbát. De azok után, hogy összefutottam Noelyval az étteremben, és a csaj elrohant egy másik fickó után, megindultam a lejtőn. A lány, akivel aznap este randiztam... felejtős! Nulla személyiség. A dekoltázsával próbált elvarázsolni, amit természetesen ki is élveztem, elvégre férfiból vagyok.

De nem volt meg a szikra, a kémia, nem éreztem szükségét, hogy elvigyem egy körre a motorral, így hát elbúcsúztam tőle, és mentem a dolgomra. Még nem álltam készen. Noelynak igaza volt. Bőven van még mit átgondolnom. Noely irtó szép nő, teljesen logikus, hogy vonzódtam hozzá testileg. Kedves volt és vicces, valahol sajnálom is, hogy nem álltam még készen. De most már mindent értek. Már értem, miért hiányolta az érzelmi kötődést. Az biztos, hogy magasra tette a léceket. Mármint ami a testi vonzalmat illeti. De azóta a barátom lett, és végül is erre vágytam.

Azóta eltöltöttem egy kis időt azzal, hogy megtanuljak navigálni a szinglilét tengerében, és habár jót is tett, hogy az egyik nekem legfontosabb dologra, a jótekonysági munkára összpontosítottam, néha mégis úgy érzem, hogy kimaradok valamiből.

Azt hiszem, tudom is, hogy miből.

Na, kitalárod?

A szexből.

Baromira hiányzik a szex. A legutóbbi többé-kevésbé szexuális jellegű élményem Noelyhoz kötődik. Azóta jól elsorvadhattak a golyóim; egy rossz mozdulat, és hamuvá válnak.

Akkor miért nem kefélem végig Malibut? – merülhet fel benned a kérdés. Mert idáig senki sem keltette fel az érdeklődésemet. Nem akadt meg a szemem senkin, ami kész örület, tekintve, hogy mennyire kanos vagyok. Ha nem vigyázok, leesik a péniszem.

– Haver, csak gondolkodj el rajta! Jót tenne neked egy kis kikapcsolódás. Az esküvő egy Florida Keys-i puccos, óceánra néző hotelben lesz. Belógsz az esküvőre, megeszed a kajádat a piszoárnál, táncolsz egy jót, és részed lesz egy kis vad, kötődésmentes szexben az egyik koszorúslánnyal. Legalább három is van, aki szingli.

Kötődésmentes szex, aha...

– Belógjak az esküvőre? Te ezt komolyan is gondolod!

– Halál komolyan. – Chris iszik még egy kortyot. – Justine-nal két szobát foglaltunk le, hátha a gyerekeket is magunkkal visszük, de ha te is jössz, akkor csapunk egy görbe hétvégét, a gyerekeket meg anyámra bízunk. Kérlek! – fordul felém könnyörgő arccal Chris. – Szépen kérlek, haver, lógj be az esküvőre! Kérlek, foglald el azt a szobát, hogy vad, szigeti szexben lehessen részem a feleségemmel! Tedd meg nekem ezt a szívességet, és teljesítsd a kívánságomat!

– Miért nem hívtok el valaki mást?

– Á, már próbáltam. Különben is, ismered Justine-t. Nem bírná elviselni, hogy fölöslegesen perkáltunk le annyit a plusz szobáért. Jelen állás szerint a gyerekekkel megyünk.

Zavartan túrok a hajamba. Ez örület! Én nem Vince Vaughn vagy Owen Wilson vagyok, hogy felpörögve, valami rohadt, előre kidolgozott tesókédra alapozva belógjak egy esküvőre. A minivakáció viszont jól hangzik. És, őszintén szólva, Chris mellettem állt a nehéz időkben. Megérdemlik Justine-nal, hogy kiszakadjanak kicsit a hétköznapiakból.

– Mikor lesz?

– Haver! – ölel meg Chris, majd a vállamat markolászva bámul a képembe. – El sem tudom mondani, mennyire örülök!

– Először halljam a részleteket!

Chris sejtelmes mosollyal így szól:

– Jössz, és kész, baszod! Nincs apelláta!

Sajnos igazat kell adnom neki. *Azt hiszem, az utolsó cseppet a pohárban ez a két szó jelentette: jössz és baszod.* Bizony, ennyire ki vagyok éhezve.

Mit sem sejtő mátkapár, vigyázat! Belógok az esküvőtökre!

1. RÉSZ

A „NEM OLYAN CUKI” TALÁLKOZÁS

1. fejezet

RYLEE

– **M**ár nem is tudom, mi az a szerelem.
Elterülök Victoria deszkakeményesű kanapéján, és a karommal eltakarom a szemem.

– Lábakat le a díványról, légyszi! Hányszor kell még elmondanom? – dohog Victoria, az egyik legjobb barátnőm, miközben egy tálcán teát hoz be, és leteszi a dohányzóasztalra velem szemben.

– Most nem a finom porcelánjaidnak és az ínycsiklandozó miniszendvicseidnek van itt az ideje! – Elfordulok a kanapén, és felkőnyökölök. – Most a vodkának jött el az ideje! Most van az, amikor kibontjuk azt a drága üveget, amit rejtegetsz, és bedöntünk jó pár felest. Nem, nem is felest. Csak adj egy tölcsért, és kezd el egyenesen leönteni a torkomon!

Kinyitom a számat, hátradöntöm a fejemet, és rámutatok az ajkamra.

Victoria leül velem szemben, és belefog, hogy elkészítse a teámat. Egy icipici csipeszt használ a kockacukor felszedéséhez.

– Egy vagy két cukorral kéred?

– Nem hallottad, mit mondtam? Vodka, Victoria! Vodka van szükségem.

– A lerészegedés nem megoldás a problémádra, Rylee.

Beledob a bögrébe két kockacukrot, majd teát tölt rá. Mindig így szolgálja fel a teát. Azt mondja, minél kevesebb a fröccsenés, annál jobb. Felém nyújtja a bögrét, és várja, hogy elvegyem.

– Az alkohol nem oldja meg a problémámat, de legalább kevésbé lennék stresszes.

– Amíg nem kezded el meggyalázni a végécsészét a tegnapi vacsival – rázza meg a fejét Victoria, és fintorog. – Nem vagyok hajlandó még egyszer részese lenni a részeg kicsapongásaidnak.

Vonakodva elveszem a teát, és felülök, miközben figyelek rá, hogy a cipőm ne érjen az ötvenéves bársonyos anyaghoz.

– Egyetlenegyszer rókázok az otthonodban, és a szememre hányod?

– A rókázás olyan undorító szó. – Megrázza a fejét, látszik, hogy rossz szájíztt hagy a szájában már az is, hogy megismételte utánam. – És nemcsak elkapott a rosszullet az otthonomban, hanem közvetlenül azelőtt még az alsószoknyámban is táncoltál az engedélyem nélkül.

Átjött, hogy Victoria az 1800-as években ragadt? A legjobb barátnőm író, akárcsak én, de ahelyett, hogy mocskos, ide-nekem-a-nagy-faszt-apuci szexről írna, valóságalapú történelmi életrajzokkal örvendeztetni meg az olvasóit. Elolvastam párat, és ha részletekről, valamint kutatásról van szó, ez a csaj nagyon megérdemli a vállon veregetést. De minden elolvasott könyv után azt kérdezem magamtól: hol van a szex, hol van a románc? Tudom, tudom, nem minden könyv szól a szerelemről, de Benjamin Franklin is bemártotta

ide-oda a farkát – ez nem titok –, szóval nem ártana egy-egy sztori a jó öreg bifokális dugásról. Vagy tévedek?

Ez csak az én véleményem.

Victoria máshogy látja.

– Nos, ha nem lennél olyan irigy az alsós szoknyaídra, nem kellené az engedélyed nélkül táncolnom bennük. – Szürcsölök a témből, és folytatom. – De ez most mellékes. Koncentráljunk az igazi problémára!

Kivágódik a bejárati ajtó, és Zoey, a hármasunk hiányzó tagja táncol be a menő napszemüvegében. A haja merő katasztrófa, és mindkét karján táskát cipel.

– Megérkeztem! Megérkeztem, és hoztam mindenféle jóságot! – Berúgja az ajtót, és bezuhan mellém a díványra, a táskái tartalma szanaszét szóródik a földön. – Hoztam piát, hagymás mártogatást, Lay's chipset, húsos táskát és post-iteket mindenféle színben. – Összedörzsöli a kezét, és felváltva néz Victoriára és rám. – Hölgyeim, kezdődhet a sztorigyártás!

– Készítettem falatkákat – jegyzi meg Victoria. – Uborkás-tonhalas, szóval semmi szükség azokra a mikrózható húsos táskákra.

– Mindig szükség van húsos táskákra, különösen, ha a barátunk kifogyott az ötletekből. – Zoey lekapja az arcáról a napszemüveget, és felém fordul. A tekintete szigorú és komoly. – Mennyire rossz a helyzet? Csak egy gödör az úton, vagy – nagyot nyel – a rettentő ÍV-vel van dolgunk?

Összeszorított ajkakkal, csukott szemmel nagyot sóhajtok.

– Totális és teljes ÍV.

Senki sem mozdul, megáll a levegő, amikor Zoey azt suttogja:

– Írói válság.

A szavak csak lógnak a levegőben, annyira rossz ómennek számítanak, hogy egyikünk sem tudja, mit mondjon.

Zoey, azaz Z. Platt gyerekkönyveket ír. Van egy nagyon felkapott sorozata Dillyről, a dinoszauruszról és a galibákról, amikbe keveredik. A Penguin a kiadója, és évi öt könyvet letesz az asztalra, miközben az év anyja a hat – igen, hat – gyermeke mellett. És mielőtt megkérdeznéd: ő is illusztrálja a könyveket. Leírhatatlanul édesek. *Szóval dióhéjban: rohadtul tehetséges.*

Tehát mivel Victoria és Zoey is írók, megértik a helyzetemet. Értik a szavaim súlyát. Már ők is jártak így, és amikor ez megtörténik, mind összefogunk. Az eltérő műfajaink ellenére összefogunk.

Victoria a szendvicseit nézi, az arca eltorzul az aggodalomtól.

– Nem hiszem, hogy az uborkás szendvics rozskenyéren segíteni tud ebben a helyzetben.

– Mondtam! – Visszazuhanok a kanapéra, figyelek, hogy ne lötytyintsem ki a teámat. – Csajok, ötletem sincs, mit tegyek! A kiadóm nyolcvanezer szót vár tőlem négy hét múlva, és semmim sincs. Szó szerint semmim. Semmi ötlet, karakter, sztori, egyetlen forró szexjelenet ötlete sem.

Victoria és Zoey levegő után kapnak.

– Tudom. Ahogy mondtam, már nem tudom, mi a szerelem.

Hagyom, hogy a kezem, amiben nem a teát fogom, a díványra zuhanjon.

– Megoldjuk! Helyre tudjuk hozni! – Zoey a teára és a szendvicsekre mutat, és azt mondja: – Vic, tüntesd el ezeket a sarokat az asztalról, melegítsd meg a húsos táskákat, és hozz néhány feles poharat! Sztorit kell gyártanunk.

– Kell egy főhős. Nem írhatok a Wright fivéerekről!

– Miért ne? A maguk módján vonzók.

Victoria megdönt egy vodkásüveget, és mindenkinek tölt még egy kört. Ez már az ötödik.

– A maguk módján vonzók. Ez meg mit akar jelenteni?

Victoria megrántja a vállát.

– Bajuszosak.

– A bajusz NEM könyvpasis alapanyag. A bajusz az ijesztő főnökhöz illik, akivel a főhősnőnek meg kell birkóznia. Vagy a bölcs, öreg nagypapához, aki azt mondja a főhősnek, hogy kövesse a szívét, és szerezze meg a lányt, nem a pasinak, akinek a kőkemény farkával fel kell szántania a legszűkebb csatornát, amivel valaha dolga volt. El tudod képzelni, hogy nézne ki egy bajusz egy harmincas faszin? – A fejemet rázom, miközben elképzelem. – Ott a főhősnő, fekszik az ágyon anyaszült meztelenül, a lábait széttárja, a mellkasa zihál, a mellbimbói kemények, és arra vár, hogy a férfi, akiről álmodozott, végre magáévá tegye a fejtámlához szorítva, erre Zane, Blaine vagy Blake, akárhogy is hívják, besétál pucéran, a szája felett egy kazal szőrt viselve, mint a nyolcvanas évek pornósztárjának megtestesítője. A mai társadalomban senkinek sem a szexi szó jut eszébe egy harmincas éveiben járó pasiról bajusszal, ahogy azt mondja, „olyan vadul kinyallak, hogy a nyelvemre élvezel”. Sokkal inkább... szexuális ragadozó.

Harmincévesek és bajuszok: egyszerűen nem, még ha Zac Efronnak is hívnak. NEM. Borotváld le, ember! Borotváld le!

– A bajusz tiszteletet parancsol – mondja Victoria.

– Az idősebbek között.

Victoria fúj egyet, így fejezve ki egyet nem értését.

– Mi lenne, ha hagynánk az arcszörzet megvitatását egy kis időre? Félretennénk, és majd visszatérnénk rá később? Helyette agyaljunk a sztorin – mondja Zoey tollal és egy rakat post-ittal a kezében. Készen áll, hogy feljegyezze az ötleteinket.

Az egyetlen dolog, amit eddig felírtunk egy post-itre, és feltűztük a falra, a „szex” szó. Bizony. Mivel ez egy romantikus regény, ez alap, de akkor is jó érzés volt feltenni valamit a falra.

– Mit szólnátok egy mostohaanyába belezúgó sztoriba? Az egyik barátom a napokban ömlengett egy ilyenről – mondja Zoey, és nagyon izgattottnak tűnik, hogy szolgáltatott egy ötletet.

– Már írtam egy ilyet. Emlékszel Tagre és Brittanyre?

– Ó, tényleg! Tag elég keményen megbaszta Brittanynyt azon a farönkön a táborhelyen. Az szexi volt!

– És egy könyvtáros? – mondja Zoey éljenezve, és megragad egy feles poharat. – A könyvtárosokra, azokra az okos ribancokra és a könyveikre! Isten áldja őket! – Majd a poharához fordul, és azt mondja neki: – Fenékig!

Ahogy ráérez az ízére, Victoria hozzáteszi:

– Igen, lehetne egy könyvtáros, aki beleszeret egy utazóárusba, aki véletlenül jön a városba hangszereket árulni.

– És nevezzem Hill professzornak? – mondom fapofával.

Zoey lelkesen bólogat, és azt feleli:

– Húha, kitűnő név! Szexi. Hill professzor, tegyél magadévá a könyveken! Élvezz a lapokra, Hill professzor! Azt akarom, hogy betűkön dugj meg, pontosan ezeken az összetintázott lapokon! Élénken látom magam előtt.

Zoey szemei tágra nyílnak, és az ajkait nyalogatja.

– Zoey! – szakítom meg a képzelgéseit, hogy közöljem a rossz hírt. – Victoria éppen *A muzsik* című film történetét írta le.

– Mi va...? – Zoey frusztrációjában az égbe emeli a kezét. – Könyörgöm, Victoria, ez már a harmadik ilyen ma este! Az Isten szerelmére, használd a képzelőerődet!

Victoria megvonja a vállát, és lehúzza egy felest. Még csak a másodikat.

– Igaz történeteket írok, kövezzetek meg!

– Először az *Elfújta a szél*, aztán a *Casablanca*, most meg *A muzsik*. – Zoey rámutat Victoriára. – Csalódtam benned!

– Nem az ő hibája! Ne támadjátok egymást! – Úgy hadonászok a kezemmel, mintha egy bunyót akarnék megállítani. Sőhajtva hátra-dőlök, és a számhoz emelem a feles poharat, majd úgy nyalogatom a benne lévő vodkát, mint macska a tejet. – Ennek semmi értelme! – mondom két nyalás között. – Teljesen kiszáradtam, egy aszott vagina vagyok ötletek nélkül.

– Nem, nem, nem! Ne mondd ezt! Nézzük meg újra a karaktereket – mondja Zoey, és megpaskolja a lábam. – Valami talán beugrik.

– Már vagy ötször átmentünk rajtuk. Semmim nincs!

– Kisváros, ööö, kishugi, szobatársak, felcsinált a főnököm.

Megrázom a fejem, habár a felcsinált a főnököm beindítja kicsit a képzeletemet, de amilyen gyorsan lángra kap az ötlet bennem, olyan gyorsan ki is alszik.

Lehúdom a felesem, majd a poharat az asztalra helyezem, és lehajtom a fejem.

– Ennek semmi értelme! Már most írnom kellene a kiadónak, tudatni, hogy kizárt, hogy teljesíteni tudjam a szerződésben vállalt feltételeket.

– Nem! – Zoey rácsap a díványra, amitől Victoria feléled, és a szemei összeszűkülnek a becses bútorát ért támadás miatt. – Nem

adjuk fel! Amire neked szükség van, az egy emlékeztető arról, mi is a szerelem.

– Ha most azzal jössz, hogy hozzak létre egy Tinder-profilt, megütlek!

– Azt soha!

– Pedig múlt héten épp ezt javasoltad, amikor azt mondtad, kezdek remeteéletet élni.

– Jaj, a francba, Rylee! Nyár van, és te sálat hordasz idebent, a kezeden pedig zokni van. Rád férne egy kis Tinder-móka.

A védelmemre szóljon, hogy szeretem, ha hideg van a házban, plusz jó érzés zoknit hordani a kezemen, különösen, amikor hámlasztok, és mélykondicionálást végzek rajta. Az ujjaimmal csinálom a pénzt. Tisztelettel kell bánnom velük, oda kell rá figyelnem, hogy mindig olajozottak legyenek, és készek a sok-sok szó legépelésére. Már csak az kell, hogy az agyam turbófokozatra kapcsoljon.

– Nem fogok tinderezni – állok a sarkamra.

Nem a Tinder a megoldás.

– Akkor jó, úgysem az volt az ötletem – mondja Zoey, miközben beleharap egy húsos táskába, és teli szájjal folytatja: – Amire szükség van, hogy körülvegyen a szerelem, ahol érezheted a romantikát. Ismerlek, Rylee. Amint egy új helyzetbe kerülsz, elkezdesz megfigyelni minden apró részletet, elkezdve onnan, ahogy egy férfi a legnagyobb természetességgel a barátnője derekára teszi a kezét, addig, ahogy a nő néz a férfire, amikor együtt vacsoráznak, ahogy a nézése tele van ígéretekkal.

Igaza van. Megfigyelő vagyok, néha már-már a kukkolás határát súrolom, de csak a könyvek kedvéért. Legalábbis ezt mondom magamnak, amikor a távcsövet az arcom elé szorítom, és az ablakomon keresztül figyelem a szomszédokat.

– Jó, akkor mi a javaslatod?

Zoey felül, a szemében látszik, hogy valami huncutságra készül. Na, ez jó lesz.

– A jövő héten Arttal Key Westbe utazunk egy esküvőre. Az unokatesóm hozzámegy a főiskolai szerelméhez. Ők a legédesebb pár, akivel valaha találkozta. Most komolyan, Tiffany és Del olyan cu-kin szerelmesek. És szerintem be kellene lógnod.

– Ó, de hát az nagyon illetlen lenne! – mondja Victoria lebigygyesztett ajkakkal.

– Á, nem igazán tetszik az ötlet. Nem ismerem őket, szóval elég kínos lenne.

– Ezért is mondtam, hogy *lógj be*. Nem azt mondtam, hogy hívasd meg magad.

– Eh, továbbra is passzolok.

Keresztbe fonom a karomat, és eltűnődöm az ötleten.

– Csak gondold bele! – Ha Zoey egyszer bekapcsol, nem lehet megállítani. – Pár napra Key Westbe repülsz, üzleti útként leírod a költségeket, és élvezed a napsütést, miközben magadba szívod a romantikát. És ki tudja, talán a környezetváltozás és az, hogy az igaz szerelem közelében vagy, segít majd minden idők lelehengerlőbb történetével előállni.

– Ez legalább egy ötlet – mondja Victoria –, de udvariatlanság belógni valaki esküvőjére.

– Az esküvőt a Hemingway-házban tartják – teszi hozzá Zoey, egyik keze a csípőjén pihen, az arcán arrogáns tekintet.

Ééééé ezzel felforgatta Victoria világát.

– Ernest... Hemingway? – kérdezi remegő hangon.

Zoey önelégült arccal bólint.

– Az egyetlen.

– Mármost azon a helyen, ahol a regényeit írta? – kérdezem, és máris egy kicsit jobban érdekel a dolog.

– Bizony. Szóval gondolkodj rajta. Esküvő, romantika, strandok, citromos pite, Ernest szelleme, ahogy feletted lebeg, és a füledbe súgja az összes ötletet, amit csak a kicsi szíved kíván. Nem tudnék jobb helyet mondani az írói vénád felélesztésére. Te tudsz?

Utálom, hogy szinte lehetetlenné tette, hogy nemet mondjak az ötletére. Nem vagyok az a fajta, aki belóg valaki esküvőjére, egyáltalán nem, hiszen ez egy különleges nap, amikor az embert a közeli barátok és a család veszi körül, de... romantika és Hemingway-hangulat. Most komolyan: melyik romantikusregény-író mondana erre nemet?

– Megyek, ha Victoria is jön – bököm ki.

– Miért keversz engem is bele ebbe?

– Két másodperccel ezelőtt még csöpögött a nyálad a gondolat-tól, hogy betedd a lábad Ernest Hemingway házába.

– Igen, így volt, mivel nemcsak meglátogatni lehet bámulatos azt a helyet, de ott összeházasodni is. – Lesöpör egy szösz a szövethadrágjáról. – De ez nem jelenti azt, hogy belógnék valaki életének a legfontosabb napjára. Passzolok.

– Nevetséges! – motyogja Zoey, miközben a fürdőszoba felé igyekszik.

Victoria továbbra is szöszöket vadászik a nadrágjáról, a garbója, úgy tűnik, hirtelen túl szűk lett rá a nyakánál.

– Victoria...

– Én nem megyek!

– Ugyan már! Szükségem van erre.

– Akkor menj egyedül! Nem kellek én gardedámnak. Nagylány vagy már.

– Mindketten tudjuk – mondom sóhajtván –, hogy ha kettesben megyek Zoey-val és Arttal, végül úgyis valami pároknak való dolgot fognak csinálni, ahogy mindig, és engem egyedül hagynak. Szükségem van egy cinkosra, valakire, akivel együtt bámulhatom az embereket.

– Akármilyen vonzóan is hangzik, passzolok.

– Victoriaaaaa – nyafogok, miközben próbálok gondolkodni. Aha, meg is van! – Ha eljössz velem az esküvőre, én elkísérlek arra a történelmi bál izére, amire a hónap végén el akartál menni.

Victoria felém fordul, megemeli az egyik szemöldökét, majd megszólal:

– Eljössz a Történelmi Liga éves nyári napfordulós báljára?

– Igen.

– És az 1800-as évekből származó, korhű ruhát fogsz viselni?

– Valami utánzatot.

Nagyot nyelek, kezdek rájönni, mire vállalkozom.

– Fel fogsz venni az 1800-as évekből származó, korhű ruhát buggyos ujjal meg mindennel?

Átkozott légy, buggyos ujj!

Erőltetetten mosolyogva bólintok:

– Így van! Ide nekem a buggyos ujjakat!

– Rendben! – Victoria oldalra fordítja az állát. – Elmegyek az esküvőre, de a Hemingway-házat egyedül fogom bejárni. Semmi szükségem rá, hogy végig sűrűssem. És saját szobát akarok, nem vagyok hajlandó osztózni veled.

– Amiért viccelődök a hanggépeddel?

– Igen, inkább nyugalomban alszok, mint hogy egész éjjel a dünynyögéset hallgassam a gép miatt.

Annyi vicc, annyi szexuális utalás.

– Amúgy sem akartam osztózni veled a szobán – mondom, hogy megőrizzem a méltóságomat.

Nem hagyhatom, hogy Victoria azt gondolja, minden kártya az ő kezében van, még ha ez is az igazság.

– Hát persze hogy nem!

Victoria éppen kezdi összeszedni a tányérokat és a felespoharakat, amikor Zoey tapsolva besétál a helyiségbe.

– Na, csajok, megegyeztetek?

– Megyünk! – felelem, miközben érzem, hogy életre kel bennem a remény, a remény, hogy végre eszembe jut egy lehetséges könyvötlet.

– Jöttök? – kérdezi Zoey élénken.

Én is ennyire lelkesedem, tényleg kezdek izgatott lenni a döntésem miatt. Felállok, és a kezemet a levegőbe emelve, kissé túl hangosan ujjongok:

– Belógunk egy esküvőre!

2. fejezet

BECK

– Uram, kér egy italt, mielőtt felszállunk?

– Nem, köszönöm, jól vagyok így.

Még életemben nem éreztem magam ennyire oda nem illőnek. Chris és Justine első osztályúra cserélték a jegyeinket, hiába mondtam el nekik többször is, hogy ne tegyék, de nem akarták, hogy én egyedül üljek hátul, miközben ők „lerészegednek az értelmiségiekkel”. Ők fogalmaztak így, nem én.

A telefon rezegni kezd a zsebemben. Számítottam erre a hívásra, szóval már az első csörgésre felveszem.

– Helló, Cal!

– Beck, hogy vagy?

– Jól, igazán jól – felelem, miközben figyelem, ahogy az utasok felszállnak a gépre. Elöttem egy anyuka ül a kisbabájával, mellettük egy lány, aki a laptopjába merül. Remélem, hogy a nagy, steppelt táskájában van zajsztűrős fülhallgató.

– Jó ezt hallani. Mi újság veled?

Cal Pipkin – igen, így hívják – az elmúlt nyolc évben minden szerdán felhívott az ottani idő szerint tíz óra körül. Egészen megszerettem a nyers, lényegre törő stílusát. Eleinte halálra rémített, de most már megnyugtató.

– Ami azt illeti, épp most szálltam fel egy Key Westbe tartó járatra.

– Key West, mi? Egy kis szórakozásra vágysz?

– Ja, valami olyasmi.

A részleteket nem kell tudnia.

– Egyedül mész?

Tudom, mire akar kilyukadni. Általában kerek perec rákérdez, de most kertel, tesztel engem.

– Chrisszel és a feleségével megyek. Részt veszünk egy esküvőn, és strandolunk egy jót.

– Chris jó ember.

Jó ember, aki vigyáz, hogy észnél legyek. Egy pillanatra sem kételkedem abban, hogy Cal örül ennek az információnak.

– Valóban az.

– Fognak alkoholt felszolgálni az esküvőn?

Beleharapok a szám belsejébe, és bólintok, habár nem láthatja.

– Ingyenes fogyasztás lesz, uram! – felelek a szponzoromnak, hivatalos hangnemre váltva.

Cal veterán katona, aki a nyugdíjas napjait annak szenteli, hogy nemcsak visszavonult katonákat, hanem alkoholista civileket is coa-chol és szponzorál. Nyolc évvel ezelőtt megváltozott az életem. Szerencsémre talákoztam Callal, a józan ész határozott hangjával, aki előrevet az utamon.

– Milyen érzéseid vannak ezzel kapcsolatban?

– Jó. Erősnek érzem magam. Ritkán kívánok egyebet a víznél.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

**Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!**

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!
[Megrendelem most a kiadónál!](#)

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!
[Megrendelem most a KönyvSárkányon!](#)

**Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!**

– Örömmel hallom. – Egy pillanatra elhallgat, majd hozzáteszi:
– Büszke vagyok rád, Beck! Dicséretes a magabiztosságod, habár tudod, hogy ingyenes fogyasztás lesz. Maradj erős! Nem kétlem, hogy minden rendben lesz.

– Köszönöm! – válaszolom kényelmetlenül.

– Szívesen! Most elengedlek, bizonyára hamarosan le kell tenned a telefont. Ne habozz hívni, ha szükséged van rám, különösen, ha megkörményékez a kísértés!

– Úgy lesz! Legyen szép napod, Cal!

Kísértés. Vicces, de több mint nyolc éve nem környékezett meg. A sóvárgás megszűnt abban a pillanatban, hogy megtudtam, kit törtem össze, és kinek az életét dúltam fel. A látásmódod ad egy gyomrost, amikor egy másik ember világát a feje tetejére állítod, és baszki, engem jó erősen gyomron vágott.

Leteszem, majd pár másodpercig még bámulom a telefonomat, mély levegőket veszek, és lelassítom a kalapáló szívemet. *Állj meg egy pillanatra, Beck! Megértem a vétkeim természetét. Gyógyulási folyamatban vagyok. Hajlandó vagyok kárpótolni azokat, akiket bántottam. Elfogadtam a korábbi döntéseimet, és hogy kikre voltak hatással.* És ahogy gyakran teszem, miután beszéltem Callel telefonon, egy pár másodpercet annak szentelek, hogy emlékezzek a fiúra, aki az álmaimban kísért.

– Cal volt az? – kérdezi Chris, keresztülhajolva a széksorok közti folyosón, a felszálló utasok között beszélve.

– Igen, csak letudtuk a heti bejelentkezést.

– Biztosan van egy emlékeztető a telefonján, hogy hívjon fel téged, mert őszintén szólva nem tudom, én hogyan emlékeznék. Azt is alig tudom megjegyezni, hogy felöltöztessem a gyerekeket reggelente. Ha rajtam múlna, pizsamában mennének iskolába.